

отъ които, освенъ двама, другите сѣха отъ подолните радове; тиля двама човѣци ги подна Япекидъ Единъ бѣше офицеръ, а друга сѣше търговецъ.

Ни и не искали отъ тиге отче, рече Олинтъ Япекидъ; не искали клетва, да не ны издаши, каквото чинатъ едини отъ братіата наши, които са слади съ душата. Воистинъ ни единъ законъ противъ насъ нема; но народъ є по дивъ отъ Господарете си, и жадъба за нашата кръвъ. Тако, братіа моя, като Пілатъ са противи, народъ викаше: да са распни! но ний не са мыслиме за оуценіето наше; продай ны, дай ны въ раците на народъ, оклевети ны, похъдли ны, викай противъ насъ какъ щешъ, ний сме по горѣ отъ смърть та; ний сме готовы да идеме съ весело сердце камто мъжината лъбова, и камто сичките мъчителни орудія, ний тъпчиме въ ногите си темнотата на греха, и онова, което единъ виновенъ човѣкъ го има за смърть, то за христіанина є вѣчностъ.“

Бдно весело шепнованіе за благодареніе на таа речь са простира въ сичкото собраніе.

„Ты си дошелъ между насъ, като единъ Зрителъ, рече Олинтъ Япекидъ, и можешъ да излезешъ отъска покрестенъ. А колкото да вѣрата наша, ты а видишъ. Той Крестъ є